

[Morten Lango.]

gode gaver. Sådan er det ikke. Velstandsstigning er i vid udstrækning noget, man sørger for selv ved at drive den rigtige økonomiske politik, og det er et af hovedpunkterne i hele diskussionen om dette — som jo altså i formen drejer sig om at sikre folks betryggede alderdom — at den kan man kun sikre, hvis man sikrer en betrygget nutid og en betrygget nærmeste fremtid, som giver en produktionsstigning og en velstandsstigning, hvorved vi får råd til en bedre sikring i alderdommen inden for en overskuelig årrække. Alt dette skulle være sådan, skal vi sige da forholdsvis elementært, og jeg har lagt særlig vægt på spørgsmålet om fondsdannelsen, fordi jeg mener, den er grundlaget for, at de senere processer kan komme til at forløbe på fornuftig måde.

Jeg er glad ved, hvad socialministeren sagde om den virkelige karakter af disse ydelser, som man her behandler. Han lagde så megen vægt på, at det drejede sig om en efterløn, en i realiteten udstrakt efterlønsordning, for det løser nemlig et andet problem, som der har været diskussion om fra tid til anden. De penge, der bliver indbetalt i fondene, og som altså før eller senere kommer ud igen som pensionsbidrag osv., hvad er det egentlig for penge, og hvis er disse penge? Når man snakker om fondenes styrelse, har man jo en tendens til at sige, at de rare mennesker, der har indbetalt pengene, formodentlig også er dem, der skulle kontrollere dem. Jeg mener, det er en falsk fortolkning; det drejer sig om en efterløn, det drejer sig med andre ord om en lønpart, og de, der har virkelig ret til indflydelse på disse midler, må være lønmodtagerne, det er deres penge, og de, der har indbetalt dem, skulle glæde sig over, at de måske, hvis de ellers kan lægge et fornuftigt projekt frem, kan få del i den investeringspulje, som fonden også kan bruges til. Det skulle såmænd også være en meget passende løn i mange tilfælde. Men det er sådan, jeg mener strukturen må komme til at gå op.

Der er et andet problem, som har været fremme, og hvorom hr. Poul Møller står og forklarer, at de konservative har en så usædvanlig klar linje i retning af, at alle skal have nøjagtig den samme sats. Hr. Poul

Møller ved udmærket godt, at denne linje på mange måder har mange sympatiske træk, men de sympatiske træk forsvinder fra den på mirakuløs vis, når man så får at vide, at selvfølgelig skal folk ikke være ens alligevel. Naturligvis skal der være alle mulige andre tænkelige systemer, sådan at vi kan bevare en virkelig og ægte ulighed, og vi skal oven i købet støtte det, vi skal støtte det ved fortsat at finansiere indekskontrakter — hvilket jo nok skal vise sig at være et godt træk på diverse kasser — vi skal støtte det ved fortsat formodentlig at acceptere, at pensionsbidrag er fradragsberettigede i den skattepligtige indtægt. Vi skal støtte disse forskelle, som er uorganiserede og i vid udstrækning urimelige; vi skal støtte dem på alle tænkelige måder, for vi skal opretholde et skær af lighed, som aldeles ingen lighed er.

Det er min opfattelse, at netop dette spørgsmål om alle disse mange mere eller mindre afklarede former for pension må i høj grad debatteres i forbindelse med den ordning, som socialministeren har lagt en redegørelse frem om, og medmindre vi får den sag diskuteret nogenlunde dybtgående, har vi kun skabt yderligere en samling småuligheder; men jeg er helt sikker på, at en lang række af disse problemer kan og skal løses sammen med en endelig udformning af en tillægspensionsordning.

Jeg tror personlig også, at en ordning vil komme til at indbefatte tjenestemændene. Jeg kan ikke forestille mig i min vildeste fantasi, at vi ret meget længere kan have en ordning, hvor tjenestemændene betaler bidrag til en folkepension, som de har underskrevet en troskabsed over for kongen eller ministeren på at de ingen sinde skal få part i, eller hvordan man nu skal fortolke det. Det er i hvert fald en af de mest tossede ordninger, vi nogen sinde har haft, og den må likvideres samtidig — naturligvis i al fredsommelighed, for tjenestemændene plejer at kunne forhandle, og det kan de vel også om denne sag; men jeg synes så afgjort, den hører med til de spørgsmål, vi må se at få løst.

Jeg tror som sagt, at der med redegørelsen her er givet et grundlag for virkelig at angribe en lang række af vore vigtige problemer, og jeg tror bestemt ikke, det bliver noget med at fodre søerne med